

VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

deel

1

Ds. G. AALBERSBERG

VERHALEN

uit het

NIEUWE TESTAMENT

deel 1

ALBUM

voor het inplakken van de gekleurde bijbelse plaatjes serie 29
ontworpen door Ben Horsthuis

W. D. MEINEMA B.V. — DELFT

Verhalen uit het Nieuwe Testament

Dit is het eerste deel van dit album. Hierin kunnen geplakt worden de 30 gekleurde bijbelse plaatjes van serie 29. Deze plaatjes zijn genummerd van 1 t/m 30. Te plakken óp de illustraties.

De illustraties lenen zich ook uitstekend om ingekleurd te worden met kleurpotlood of waterverf.

Er is ook een tweede deel verkrijgbaar. Daarin kunnen de plaatjes van serie 30 geplakt worden. Die zijn genummerd van 31 t/m 60.

Verhalen uit het Oude Testament

Van dit album zijn eveneens twee deeltjes met bijbehorende plaatjes verschenen (serie 31 en 32).

Uitgave: W. D. MEINEMA B.V. – DELFT

HET IS STIL IN DE TEMPEL VAN GOD. Een oude priester is bezig bij het altaar, dat daar staat. Hij gaat het reukoffer brengen. Zijn handen brengen het vuur bij de specerijen. Een rookwolkje kringelt omhoog en een heerlijke geur vervult de tempelkamer.

Buiten de tempel is het ook stil geworden. Daar bidt het volk van God. Ze zijn ongehoorzame mensen! De Here zal naar zulke mensen niet willen luisteren. Nee, maar daarom brandt juist het reukoffer in de tempel. Als dát offer gebracht wordt, denkt de Here niet meer aan het kwaad van zijn volk. Hij is niet boos meer en wil dan wel naar hen luisteren. Zoals de geur van de wierook opstijgt in het huis van God, zo gaat daarbuiten het gebed van Gods volk tot de Here omhoog! God luistert...!

De oude priester Zacharias staat er aan te denken. Hij denkt aan die biddende mensen. Hij denkt ook aan zijn eigen gebeden. Vooral aan dat éne, waarin hij en zijn vrouw Elisabeth zo vaak een kind van de Here hebben gevraagd. Een zóón! Ze hebben niet gekregen, waarom ze vroegen. Nú kan het niet meer, nu zijn ze te oud. De Here vond het zeker niet goed voor hen, maar daarom was het toch wel erg!

Plotseling kijkt Zacharias met een ruk op. Meteen moet hij de handen voor de ogen slaan. Licht in de tempel! Vreemd, wonderlijk licht! Licht uit de hemel – een engel! Bevend staat daar de oude priester. Bevreesd, bevreesd...

Dan klinkt een stem: „Wees níét bevreesd, Zacharias...”. De engel gaat vertellen van wonderlijke dingen. Het gebed van de oude priester en zijn vrouw is tóch gehoord! Ze zullen tóch nog een zoon krijgen! De Here kiest zelf een naam voor hem – Johannes. „God is genadig” betekent dat.

En het is nog véél heerlijker, dan Zacharias denkt. Ook het gebed van het volk is gehoord. In oude, bekende woorden heeft het ook vandaag weer gevraagd, of God de Verlosser eindelijk wilde zenden. Nu, dat gaat óók spoedig gebeuren. Als Johannes straks

1 Aankondiging aan Zacharias
De engel Gabriël zei: Gij zult een zoon krijgen en hem Johannes noemen,
Lucas 1: 5-25

groot geworden is, mag hij de Verlosser aanwijzen aan het volk, dat om hem gebeden heeft. Hij mag dan zeggen: „Kijk, dát is Hij nu – de Redder, waarop we zo lang hebben gewacht.”

Wat een fijne boodschap van Gabriël – Gods engel.

Zacharias moet nu maar gauw de mensen het grote nieuws gaan vertellen! Maar dát gebeurt niet. Zacharias wil de engel niet geloven. Hij wil Góð niet geloven...! Als hij buiten komt, kan hij helemaal niets zeggen. Hij kan niet eens de zegen uitspreken. Hij heeft aan de engel een teken gevraagd. Nu – dat heeft hij gekregen, maar het is meteen een straf voor hem. Zacharias zal stom zijn tot op de dag, waarop zijn zoon geboren wordt.

Want wat God zegt, zal tóch gebeuren! Dat Johannes geboren zal worden... En ook dat ándere! De Verlosser komt in de wereld. De Here Jezus – de eigen Zoon van God.

2 In de velden van Efrata
De engel zel tot de herders: U is heden
de Heiland geboren. Lucas 2: 8-14

TOEN DE AVOND KWAM, WERD HET eindelijk rustig in Bethlehem. Het was weer een drukke dag geweest. Van overal uit het land waren reizigers de poorten binnengekomen.

Hun voorouders hadden hier vroeger gewoond en nu had het bevel van de machtige romeinse keizer Augustus hen gedwongen naar de stad van hun vadersen te gaan, om daar hun naam te laten inschrijven op de lange lijsten, die werden aangelegd van alle mensen, die in het joodse land woonden.

Wát een drukte! Bethlehem is plotseling te klein geworden. Huizen en straten – vól met mensen.

Maar nu is de avond gekomen. Nu zijn alle mensen gaan rusten. Ook de jonge man en de jonge vrouw, die maar nergens een plaatsje konden vinden en die nu ondergebracht zijn in een ruimte, waar anders vee wordt gestald.

Buiten de muren van Bethlehem vlamt een vuur op in de nacht.

Herders waken bij dat vuur over de slapende kudden. Stil is het hier! Zo nu en dan beweegt alleen een schaap in de slaap. Een enkele maal zeggen de herders een paar woorden tot elkaar.

Maar plotseling schrikken ze op en springen overeind! Wat is dat...? Wat is dat...? Waar komt ineens dat licht vandaan? Ze kunnen er niet naar kijken – ze kunnen het niet verdragen. Báng zijn ze – báng van dat helle licht om hen heen.

Hoor – uit dat licht komt een stem.

„Vreest niet – want ik heb een blijde boodschap voor u. Niet alléén voor u, maar u mag die blijde boodschap het eerst horen. Héél het volk zal er blij mee zijn – want de Heiland is vannacht geboren... De Verlosser, die God van de hemel sturen zou. De grote zoon van David, die immers in Bethlehem eens zou geboren worden. Zo lang hebt ge om Hem gebeden, zolang hebt ge op Hem gewacht... Nú is Hij gekomen. Sta op en ga Hem zoeken – ge vindt Hem als een pasgeboren kind, in doeken gewikkeld. En zijn wieg is een kribbe, waaruit de beesten eten!”

Nóg meer licht en nóg meer hemelse stemmen! De blijde boodschap wordt een juichend, jubelend lied van engelen: „Ere zij God in de hoge – vrede op aarde voor mensen in wie God een welbehagen heeft.”

Door de nacht gaan de herders op weg naar Bethlehem. Ze zijn niet bang meer – ze zijn blij, erg blij. Deze nacht zullen ze nooit vergeten. Dat licht en die stem. De engelen en hun lied! Natuurlijk gaan ze de Verlosser zoeken. Dat is niet moeilijk. Het moet een pasgeboren kindje zijn in doeken gewikkeld en door zijn moeder neergelegd in een kribbe. Nu, zij weten wel, waar het vee anders gestald staat! Kijk, daar is het al!

Zachtjes doen ze de deur open, hun ogen turen in het halfdonker van de stal. Dan gaan ze voorzichtig naar binnen...

JA, DAAR IS HET AL! ZACHT – HEEL zacht hebben de herders de deur opengedaan. Als dat kindje vannacht geboren is, dan zal zijn moeder nog moe zijn – héél moe. En het kleine jongetje zal zelf misschien wel slapen. Daar staan ze dan: de ruige, sterke mannen. Ze weten eigenlijk niet, wat ze zeggen moeten. Ze weten eigenlijk niet, wat ze dóen moeten. Ze zijn gewend aan het harde herderswerk. Hun handen zijn ruw en hun stemmen klinken vreemd luid, hier in de stal. Ze proberen zachtjes te praten. Het kindje aanraken, nee – dat durven ze niet! Maar ze kijken er wel naar – telkens, telkens weer. En dan zien ze elkaar weer aan met schitterend-blijge ogen. Het is alles, zoals die ene engel gezegd heeft. Hier is het dan – het kindje, in doeken gewikkeld en liggende in de kribbe. Een jonge man en een jonge vrouw zien verwonderd toe. Dat zijn natuurlijk de vader en de moeder. Ze kijken naar die

vreemde mannen, die plotseling hier binnen kwamen en die bij hun kindje staan, alsof ze er erg blij mee zijn...! Maar weten die mannen dan, wie hun kindje is? Hebben ze er dan van gehoord...?

Ja – ze weten er alles van.

Fluisterend gaan ze vertellen, wat ze gezien hebben vannacht, toen ze waakten bij de kudden. Van het hemelse licht – van de hemelse stem – van het hemelse lied! En Maria en Jozef luisteren... Wat is dat prachtig! En dan gaan ze zelf ook vertellen. Wie ze zijn en hoe ze hier kwamen. Maria vertelt van de engel, die aan haar is verschenen en die haar zei, dat ze moeder worden zou – moeder van Gods Zoon. Moeder van de Verlosser, waarop al zo lang werd gewacht. En Jozef vertelt ook. Van wat God in de droom aan hem gezegd had. Hij moest als een trouwe vader zorgen voor het kind van Maria. Dan zijn ze allemaal weer stil en kijken weer naar het kleine kind, in doeken gewikkeld. Naar het kleine kind in de kribbe.

Er is een wonder gebeurd. Het grootste wonder dat gebeuren kon. De Zoon van God is een mens geworden, om andere mensen gelukkig te maken. Om er voor te zorgen dat God, zijn echte hemelse Vader, niet meer boos op hen is. Daar begrijpen ze niets van. Jozef niet en Maria niet. En ook de herders kunnen daar niets van begrijpen. Maar ze zijn er wel erg blij mee.

Zó blij, dat ze er niet over zwijgen kunnen. Als ze weer buiten komen, breekt de morgen aan. De mensen komen uit hun huizen. En de herders vertellen maar, vertellen maar...! Aan iedereen, die het horen wil...! Van de boodschap, die de engel bracht. Van het lied uit de hemel. Van het kindje in de stal. Sommige mensen lachen er om – andere zijn alleen maar verbaasd. Maar de herders gelóven – de herders wéten, dat het waar is. Zingend gaan ze terug naar de schapen. Hun hart en hun mond loven God. Want – de Verlosser is geboren...!

3 De herders bij de kribbe
De herders vonden het kind Jezus, liggende
in een kribbe. Lucas 2:15–20

JOZEF EN MARIA GAAN DE HEILIGE tempel van God binnen. Maria draagt haar kind. Telkens als ze in Jeruzalem komen en naar het huis van God gaan, zijn ze diep onder de indruk. Ze weten het wel – hier komen ze heel dicht bij de Here. Ze zijn zondige mensen, dat weten ze ook. De Here kijkt in hun hart. Daarom kom je niet zonder offer in zijn huis binnen. Zonder het gebed, of God al het verkeerde in je hart en in je leven vergeven wil.

Vandaag zijn ze nog dieper onder de indruk dan anders. De heilige wet van God zegt, dat vaders en moeders, die een kindje gekregen hebben, met dat kindje in de tempel moeten komen. Ze moeten het daar aan de Here komen laten zien. En ze moeten een offer meebrengen: een paar tortelduiven of twee jonge duiven. Want ook de kinderen, die hier binnen gedragen worden hebben al een boos hartje, ook al hebben ze nog nooit kwaad gedaan.

Maar als het offer van de duifjes gebracht wordt, dan wil God beloven, dat Hij ook de Vader van dat kindje wil zijn. Maria's kindje heeft geen boos hart. Het is immers ook de zoon van GóD? Maar tóch brengen Jozef en Maria hem naar de tempel. Net als alle andere kindertjes wordt Hij behandeld. Dat wil God zo hebben.

Als ze binnen zijn, komt er een oude man op hen toelopen. 't Is de grijze Simeon. Vele mensen in Jeruzalem kennen hem. Ze hebben grote eerbied voor hem. Hij is rechtvaardig en vroom. Hij heeft veel gebeden en lang gewacht, want de Heilige Geest van God heeft hem een wonderlijke belofte gedaan. Simeon zal niet sterven, voordat hij de beloofde Verlosser heeft gezien.

Vandaag was er weer die stem van Gods Geest in zijn hart, die hem zei, dat hij naar de tempel moest gaan. Simeon begrijpt het. Vandaag gaat Gods belofte voor hem in vervulling. Vandaag zal hij de Verlosser zien. En als hij Jozef en Maria ziet binnenkomen, dan weet hij het...!

De oude man neemt het kleine kind in zijn armen en looft God. Nú wil hij wel sterven. Nú mag de Here hem wel in het hemelse huis opnemen. Want nú is de Redder op aarde geboren. De Redder voor het joodse volk, maar ook voor heel de wereld. Voorzichtig legt hij het kind weer in Maria's armen. Hij zegent die jonge man en die jonge vrouw. Dan ziet hij Maria aan en zegt met ontroerde stem: „Eens zal er om dit kind een groot verdriet in je leven komen. 't Zal zijn, alsof er een zwaard door je ziel snijdt!”

Simeon zag toen al, wat er eens gebeuren zou. Vandaag werden er twee duifjes voor de Here Jezus geofferd. Eens, als Hij groot is, zal Hij zelf geofferd worden. Dan moet Hij zélf zijn bloed geven. Om zondige mensen van hun kwaad te bevrijden en bij zijn Vader in de hemel te brengen.

Grote mensen en kinderen – die in Hem geloven.

4

Simeon in de tempel

Hij nam het kind Jezus in de armen en
hij loofde God. Lucas 2 : 22-35

5 De wijzen uit het oosten
De ster ging hun voor tot boven de plaats
waar het kind Jezus was
Mattheüs 2 : 1-12.

DOOR DE POORTEN VAN JERUZALEM trekt een prachtige stoet. Statig stappen de kamelen door de nauwe straten. Je kunt wel zien, dat deze reizigers van heel ver komen. En dat ze aanzienlijke, rijke mannen zijn, nou – dat kun je ook wel zien. Kijk, ze gaan naar het paleis van koning Herodes! 't Zijn zeker gezanten van een andere koning.

Nee, deze mannen zijn geen gezanten, al komen ze wel met een boodschap. Het zijn geleerde, wijze mannen uit een land, dat ver in het oosten ligt. 's Avonds, als het donker is, zitten ze op het platte dak van hun huis en turen de hemel langs. Ze kijken naar de grote en de kleine sterren en voor hen heeft elk van die lichten aan de donkere hemel een betekenis. En nu hebben ze plotseling een nieuwe ster ontdekt. Een stralende ster, die maar één ding betekenen kan: er moet ergens op aarde een koning geboren zijn! Een mach-

tige vorst...! Ze praten er met elkaar over en studeren in hun dikke boeken. En als ze het eens zijn gaan ze samen op reis. Naar het joodse land. Want dáár moet die koning geboren zijn. Daar willen ze hem gaan zoeken en aanbidden.

In Jeruzalem gaan ze natuurlijk naar het paleis van Herodes. Een koningskind zal toch zeker in het koninklijke paleis geboren zijn? Maar Herodes weet van niets en hij schrikt erg, als hij hoort, wat die wijze mannen komen doen. Hij weet wel, dat er een sterke koning verwacht wordt. Een Verlosser...! Zou die nu gekomen zijn? Zou er ergens in het land een kind geboren zijn, dat hem straks zal verjagen? Maar dát mag niet!

Hij laat de schriftgeleerden komen en vraagt hun, waar de Verlosser zal geboren worden, die het joodse volk verwacht. Nu, dat weten de schriftgeleerden wel. De profeet Micha heeft het eeuwen geleden al voorspeld: de grote Verlosser zal in Bethlehem geboren worden. Naar Bethlehem dus, denken de wijzen uit het oosten en de kamelen trekken weer verder. Ja, ze zijn op de goede weg, want kijk, daar straalt die wondere ster weer aan de hemel en ze wijst de weg naar de plaats, waar de Here Jezus nu is met zijn vader en moeder. Diep buigen de geleerde, rijke mannen voor het arme kind. Ook al lijkt het er niets op, toch moet dit de grote machtige koning zijn. Ze aanbidden Jezus en stallen hun geschenken bij Hem uit: goud, wierook en mirre. De ster heeft ze geleid en morgen zullen ze weer terug gaan. Eerst naar Jeruzalem, want Herodes heeft hen nóg eens ontvangen en in het geheim gevraagd, of ze wilden terugkomen om te vertellen waar ze dat kind in Bethlehem gevonden hadden. Dan zou hij ook gaan, om het te aanbidden. Dat hadden de wijzen beloofd, want ze wisten niet, dat Herodes van plan was het kindje te doden. Maar Gód wist het wel. Hij vertelt het de wijzen in een droom en in Jeruzalem wacht Herodes vergeefs op de terugkomst van de mannen uit het oosten.

JOZEF SLAAPT EN IN ZIJN SLAAP beweegt hij onrustig. Hij droomt. Een lichte gestalte komt naast hem staan in zijn droom – een engel uit de hemel. Een boodschapper van God. Jozef vindt het niet vreemd, want hij moet voor Jezus zorgen en de kleine Jezus is de zoon van God. Er dreigt gevaar, zegt de engel in zijn droom. Groot gevaar . . . ! In Jeruzalem wacht nog altijd de slechte koning Herodes op de terugkomst van de wijzen uit het oosten. Maar Herodes blijft niet wachten . . . Nee, als hij merkt, dat de wijzen hem bedrogen hebben en niet naar Jeruzalem terugkomen, zal hij wel op een andere manier er voor zorgen, dat het wondere koningskind in Bethleem gedood wordt. Hij gaat er soldaten heensturen met scherpe zwaarden. Die moeten dan maar alle kleine jongens beneden de twee jaar ombrengen. Dan zal het koningskind er zeker ook bij zijn.

Daarom slaapt Jozef in deze nacht onrustig. God stuurt hem weer een van zijn engelen. Een bijzondere boodschapper. Want Herodes mag Jezus niet doden. Eenmaal zal de zoon van God sterven . . . eenmaal zal Hij door boze, sluwe vijanden gedood worden. Maar nú nog niet . . . ! Eerst moet Hij opgroeien. Eerst moet Hij een man worden, om de blijde boodschap van zijn Vader in de hemel aan de mensen te vertellen. Dat hun zonden vergeven kunnen worden – dat zij ook in het hemelse Vaderhuis mogen komen, als ze in Hem geloven willen en hun zonden belijden.

De engel zegt Jozef, wat hij doen moet. Straks als hij ontwaakt, moet hij geen tijd verloren laten gaan. Stil en snel moet hij alles gereed maken voor de vlucht. Ze moeten ver wegtrekken – ze moeten zelfs het land verlaten. Hij met Maria, zijn vrouw, en met het kind. Naar Egypte moeten ze gaan. Daar kan Herodes hun geen kwaad doen. Zover reikt het scherpe zwaard van de soldaten niet.

De volgende morgen gaat het kleine gezin op pad. Jozef, Maria en de kleine Jezus. Hij

6 Naar Egypte
Jozef nam het kind Jezus en zijn moeder
en week uit naar Egypte.
Mattheüs 2 : 13-18

kan er nog niets van begrijpen. Hij weet er nog niets van, dat zijn leventje nu al bedreigd wordt. Dat er mensen zijn, die hem willen doden. God – zijn Vader – in de hemel beschermt zijn leven. Veilig komt het drietal in Egypte aan. Gelukkig maar, dat God eerst die wijze mannen gezonden heeft met hun rijke geschenken. Nu kunnen ze toch leven in het vreemde land.

Rustig wachten ze, tot de Here hen zal terugroepen. Dat gebeurt, als de slechte Herodes gestorven is en er geen gevaar meer dreigt voor de Here Jezus. Dan stuurt God zijn engel weer tot Jozef, om hem te zeggen, dat hij nu moet teruggaan. Ze zijn er wel erg blij om geweest. Ze houden van hun eigen land en Jezus, die de Verlosser van zijn volk zal zijn, moet toch ook onder zijn volk opgroeien? Stil en eenvoudig gaan ze wonen in Nazareth. De Here zal voor hen zorgen . . .

ER IS EEN FIJNE DAG AANGEBROKEN voor de Here Jezus. Hij is nu al een grote jongen geworden – twaalf jaar! Als je zó oud bent, mag je voor het eerst met vader en moeder mee naar Jeruzalem – naar het prachtige, heilige paasfeest. Elk jaar komt dat feest terug en het wordt altijd weer blij gevierd. Want dan denken de joodse mannen en vrouwen er aan terug, hoe eens – heel lang geleden – God hun voorvaders uit Egypte had bevrijd.

Die waren daar slaven geweest, maar de Here wilde dat ze een vrij volk zouden worden in een eigen land. God wilde dat ze zijn volk zouden wezen. Fijn, als je voor het eerst mee mag. Het is een verre reis, van Nazareth naar Jeruzalem. Je kunt het heus niet in één dag lopen. Maar dat geeft niet, er gaan nog veel meer mensen uit de stad mee. 't Is erg gezellig onderweg. Er wordt gepraat en gezongen. Iedereen is blij, Jeruzalem weer te zien. De stad van God, waar het huis van God staat – de heilige tempel.

De Here Jezus viert voor het eerst het grote feest mee. Hij vindt het heerlijk. In de tempel zit hij bij de knappe mannen, die de wet van God uitleggen. Hij luistert maar – Hij luistert maar...! En soms stelt Hij vragen. Ze zijn erg verwonderd – die schriftgeleerden. Die jongen is pas voor 't eerst op het feest. Maar hoor eens, wat voor wijze vragen Hij stelt! En luister eens naar de antwoorden, die Hij geeft! Dat is vreemd – dat is een wonder! Wie is die jongen toch...?

Plotseling komen een man en een vrouw de tempelkamer binnen, waar de Here Jezus is. Jozef en Maria... Na het feest zijn ze weer met hun stadgenoten teruggereisd. Dankbaar voor wat ze genoten hebben. Jezus was niet bij hen, maar daar maakten ze zich niet ongerust over. Die zou wel bij de andere jongens zijn. Maar daar was Hij niet bij, toen ze Hem aan het eind van de eerste dag gingen zoeken. Nergens was Hij te vinden. Natuurlijk waren ze toen weer teruggegaan naar Jeruzalem.

Overal zoekend, overal vragend. Dodelijk ongerust... Dat is nu al drie dagen geleden. Wat een angst, wat een onrust voor Maria. Nu ziet ze Hem hier en ze vliegt op Hem af. „Jongen, waarom heb je ons dát aangedaan? Je vader en ik zijn zo verschrikkelijk ongerust geweest...!” Even ziet Jezus zijn moeder aan. Dan zegt Hij: „Wist u dan niet, moeder – dat ik bezig moet zijn met de dingen van mijn Vader...?”

En nu denkt Jezus niét aan Jozef – maar aan zijn Vader in de hemel. Maria begrijpt het wel. God heeft aan haar zoon gezegd, wie Hij eigenlijk is. De jongensjaren van de Here Jezus zijn voorbij. Ze moeten nog wel voor Hem zorgen, maar ze moeten Hem tegelijk loslaten. Gehoorzaam gaat Jezus met hen terug naar Nazareth.

Daar woont Hij en daar wacht Hij, tot God Hem roepen zal, om zijn werk te beginnen.

7 De 12-jarige Jezus in de tempel
Maria vindt Jezus bij de leraren, die zich
verwonderen over Zijn verstand.
Lucas 2 : 40-51

ER GAAN WONDERE GERUCHTEN door het joodse land. Bij de Jordaan is een profeet verschenen. Een boetprediker! Hij spreekt harde, moeilijke woorden tot de mensen, die naar hem komen luisteren. Maar hij zegt ook prachtige dingen. Hij zegt, dat nu de Verlosser komt, die God al zo lang geleden aan zijn volk had beloofd. Zou het waar zijn? Zullen wij ook eens gaan luisteren?

Kijk – daar staat de nieuwe profeet. Ze noemen hem de Doper, omdat hij de mensen, die hun zonden bij hem komen belijden, doet afdalen in het water, als het teken dat hun schuld is afgewassen en hun kwaad vergeven. Hij heet Johannes en hij is de zoon van de oude priester Zacharias, die eens een engel zag in de tempel. De belofte van die engel is uitgekomen. De oude priester heeft nog een zoon gekregen en die zoon is nu volwassen geworden. God wilde dat hij een heel bijzondere pro-

feet zou zijn. God wilde, dat hij de Verlosser zou aanwijzen aan het volk, dat er zo lang om gebeden had.

Luid klinken de woorden van Johannes over de hoofden van de mensen, die om hem heen staan of zitten. Het Koninkrijk der hemelen is nu vlakbij gekomen – roept de Doper uit. De Koning van dat hemelse rijk zal zich spoedig bekend gaan maken. Wie Hem dienen wil – wie ook tot dat hemelse rijk wil behoren, moet zich bekeren. Afstand doen van al het verkeerde in zijn hart en in zijn leven. Hij moet zich klaar maken, om die grote Koning te ontvangen. En telkens komen er andere mensen, die gedoopt worden. Telkens anderen, die hun zonden willen belijden. Ook de gehate tollenaars komen, die in dienst van de Romeinen, belasting vragen – soms veel te veel – van hun eigen volksgenoten. En soldaten komen, ruwe mannen, die niet meer willen roven en plunderen. Ze belijden hun kwaad en worden ondergedompeld in de Jordaan. Maar de trotse farizeeërs stuurt Johannes weg. Die doen maar net alsof ze zich zo schuldig gevoelen en ook graag gedoopt willen wezen – maar ze menen er niets van. Ze wachten helemaal niet op het Koninkrijk der hemelen en ze denken, dat zij de grote Koning zó wel onder de ogen kunnen komen!

Dan – op een dag – onderbreekt Johannes plotseling zijn toespraak tot de mensen. Hij strekt zijn hand uit en wijst naar iemand, die onder de toehoorders staat: „Kijk” – roept hij uit – „kijk – daar staat Hij: het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.”

De man, die hij aanwijst is nog jong. Net zo jong als Johannes zelf. Het is de Here Jezus, die nu als de Verlosser voorgesteld wordt aan zijn volk. De grote Koning van het hemelse rijk. Maar dat zal Hij pas worden, wanneer Hij eerst gedood wordt aan het kruis voor de zonden van zijn volk, zoals een lam geslacht wordt op het altaar bij de tempel.

8 Prediking van Johannes de Doper
Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen
is nabij gekomen. Mattheüs 3 : 1-12

IN KANA WORDT EEN BLIJE BRUILOFT gevierd. Midden in de kring zit het jonge bruidspaar en de gasten doen zich aan de tafels te goed. Er is brood en vlees en wijn. Maria – de moeder van de Here Jezus – is er ook. En de Heiland zelf is ook verschenen. Hij is nu niet meer bij zijn moeder thuis. Met zijn discipelen – mannen, die Hem overal volgen – reist Hij door het land om zijn boodschap te brengen. Wie in Hem gelooft, diens kwaad zal worden vergeven en hij zal het eeuwige leven bij God in de hemel ontvangen. Wát een blijde boodschap is dat toch!

Het bruidspaar in Kana heeft de Here ook gevraagd te komen. Met zijn discipelen. Ze hebben graag veel gasten – hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Nu – Jezus wilde best komen en blij zijn met deze blijde mensen. Eén is er, die zorgen heeft op dit feest. De ceremoniemeester – de man, die zorgen moet, dat alles goed geregeld is op de bruiloft. De wijn raakt op! Zijn er meer gasten gekomen, dan verwacht werd? Is er niet genoeg ingekocht?

De ceremoniemeester weet het niet, maar hij weet wel, dat de hele bruiloft mislukken zal, als hij straks zal moeten zeggen: „Beste vrienden, we moesten nu maar naar huis gaan – de wijn is op!” Dat zou toch verschrikkelijk zijn. Wat een schande voor het bruidspaar!

Maria kent de zorgen, die de leider van het feest heeft. Ze gaat naar haar zoon toe, die immers ook de Zoon van God is – en die zeker zal kunnen helpen. „Ze hebben geen wijn meer” – fluistert ze. Vol verwachting ziet ze Jezus aan. Maar de Here zegt – en het klinkt wel een beetje streng: „Vrouw, wat heb Ik met u te doen?” Maria schrikt. Kijk, nu doet ze het weer verkeerd. Ze mag haar zoon niet voor de voeten lopen. Ze mag zich niet met zijn goddelijk werk bemoeien. Maar dat vergeet ze nog zo vaak.

Toch gaat ze naar de bedienden om te zeggen dat ze elk bevel van de Here moeten opvolgen. Ze gelooft toch wel, dat Jezus

9 De bruiloft te Kana
Jezus laat de stenen kruiken met water
vullen en verandert dat in wijn.
Johannes 2 : 1–11

helpen zal. Nu, dat is ook zo. Daar komt Hij al op de bedienden toe. Hij wijst op de zes watervaten, die daar staan en zegt, dat ze die tot de rand met water moeten vullen. Als dat gebeurd is, moeten ze er een beker vol uit scheppen en dan de ceremoniemeester laten proeven.

De man kijkt heel verbaasd. Waar het vandaan komt weet hij niet, maar wat een heerlijke wijn! Hij roept de bruidegom. „Hoe kom je aan die lekkere wijn? Ik dacht, dat er niets meer was? En waarom heb je die wijn tot het laatst bewaard? Je had er beter mee kunnen beginnen. Als je dan later wat mindere soorten moet gaan schenken, proeven de gasten dat zo gauw niet.”

Het eerste wonder van de Here Jezus. De gasten zijn zeker heel verbaasd geweest, maar zijn discipelen geloófd in Hem. Nu weten ze het zeker: hun meester is Gods Zoon!

10 Jezus spreekt met Nicodémus
God heeft Zijn Zoon gezonden, opdat de
wereld door Hem behouden worde.
Johannes 3 : 1-21

DOOR DE STILLE STRATEN VAN Jeruzalem gaat een gestalte, diep weggedoken in zijn wijde mantel. 't Is nacht en de nachten zijn kil. Maar niet alleen daarom hult deze man zich zo dicht in zijn mantel. Hij wil liever maar niet, dat iemand hem ziet. Niemand mag hem herkennen. Daarom is hij ook juist 's nachts op stap gegaan. Veel mensen zal hij dan niet tegenkomen. En dat is juist, zoals hij het hebben wil.

Je kunt aan zijn kleed wel zien, dat het geen gewone man is. Het moet een aanzienlijk inwoner van Jeruzalem zijn, die daar zo geheimzinnig in de nacht zijn weg zoekt door de nauwe straten. Hij is ook geen gewoon man. 't Is Nicodémus en iedereen in Jeruzalem weet wel wie Nicodémus is. Een rijke en voorname leraar van de wet. O ja, iedereen kent hem. Iedereen heeft eerbied voor hem. Dat is nu nog eens iemand, die het nauw neemt met de wet

van God! Nicodémus – dat is pas een vrome, rechtvaardige man!

Maar waarom is hij zo laat op straat? En waarom kijkt hij telkens zo schichtig om zich heen – bang, dat iemand hem zal zien? Is hij misschien toch niét zo vroom? Is hij, midden in de nacht, op boze dingen uit? Ach nee – 't is alleen maar, dat Nicodémus zo ongerust geworden is. Hij weet wel, dat iedereen hem een vrome leraar van Gods wet vindt. Zelf heeft hij ook altijd gedacht, dat het zo was. En hij was er heel gerust op: God zou het wel goed met hem maken. Hij was toch zeker wel een van Gods beste vrienden. Maar nu heeft Nicodémus de Here Jezus horen spreken en nu weet hij het niet meer. De andere farizeërs en wetsuitleggers spotten wat met die Jezus van Nazareth, zoals ze de Here noemen. Ze luisteren niet langer naar Hem. Ze haten Hem zelfs! Maar Nicodémus niet. Nicodémus wil naar Jezus toe, om eens met Hem te praten. Daar moet niemand anders bij zijn. En daar moet ook niemand maar iets van weten en zeker niet zijn vrienden! Die zullen hem uitlachen. Daarom is hij vannacht er op uit gegaan, om Jezus te zoeken en met Hem te spreken.

En – hij heeft de Here gevonden. In de stille nacht hebben ze samen lang gepraat. De Here Jezus en Nicodémus. De Zoon van God en die knappe, vrome man, die toch zo'n onrustig hart had. Wonderlijke dingen heeft Nicodémus gehoord. Dat een mens nóóit bij God in de hemel komen kan en dat hij nóóit een rustig hart krijgt, al doet hij nóg zo z'n best, om Gods wet te houden. Dat kan niemand, dat kan Nicodémus ook niet. Daarom heeft God zijn Zoon in de wereld gezonden. Die kan het...! Die zal geofferd worden, om de zonden van zijn volk te verzoenen. Als Nicodémus een rustig hart wil hebben, dan moet hij aan de Here om een niéuw hart vragen. Dan zou hij weer opnieuw geboren moeten worden. God moet eigenlijk een hele nieuwe Nicodémus van hem maken. Dát zal gebeuren, als Nicodémus in Jezus gelooft.

OVERAL IN HET JOODSE LAND hebben ze al van de rabbi uit Nazareth gehoord. Van de woorden, die Hij spreekt en van de wonderen, die Hij doet. Vooral over die wonderen komen ze niet uitgesproken. Zoveel zieken heeft Hij al genezen! Pijnen weggenomen, boze geesten uitgeworpen, blinden weer ziende gemaakt en lammen laten lopen! Natuurlijk, iedereen spreekt er over. En sommigen fluisteren: „Zou het waar kunnen zijn? Zou Hij de grote Verlosser zijn, die God aan zijn volk beloofd heeft? Zou het waar zijn...?”

Waar de Here Jezus ook komt, overal dringen de mensen om Hem heen, om te horen wat Hij zegt. Nú ook weer... Kijk, de Meester klimt wat hoger de berg op, waar bij Hij met zijn discipelen is aangekomen. Nu kan Hij over alle mensen heen zien – nu kunnen ze Hem ook allemaal wel horen. Zijn discipelen zitten in een kring om hun

11 Jezus predikt op de berg
Zalig de armen van geest, want hunner
is het Koninkrijk der hemelen.
Mattheüs 5: 1–12

Meester heen. Hij spreekt eigenlijk tegen hen, maar de anderen mogen het ook horen.

Wat luisteren ze! Ze willen er geen woord van missen. Zo iets hebben ze nog nooit gehoord. „Zalig, de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden. Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven...!” Wat een prachtige woorden – wat een blijde boodschap.

Heel duidelijk zegt de Here Jezus, wat God in de hemel eigenlijk van zijn volk wil. God is heel anders, dan de knappe mannen in Jeruzalem altijd beweren – de mannen, die Gods wet uitleggen. God wil hun Vader zijn. Maar dan moeten ze luisteren naar Jezus. Hij is de Zoon van God en als ze in Hem geloven, wil God als een Vader altijd voor hen zorgen. Zo zullen ze kinderen van God zijn.

En kinderen van God moeten als lichten in de wereld schijnen. Ieder moet zien, dat ze bij God behoren en zijn wil doen. Ze moeten de mensen om hen heen hartelijk liefhebben, omdat hun Vader in de hemel dat van hen vraagt. Ze moeten niet bezorgd zijn voor eten en drinken en kleding. Hun Vader zorgt toch zeker voor hen! Ze moeten niet zo werken en jachten om rijk te worden. Hun huis is toch in de hemel? Daarnaar moeten ze verlangen. Bidden leert de Here hun ook – zijn discipelen en iedereen, die in Hem gelooft. Zó moeten ze spreken tot God in de hemel: „Onze Vader, die in de hemelen zijt, uw Naam worde geheiligd, uw Koninkrijk kome. uw wil geschiede, gelijk in de hemel, also ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.”

’t Blijft doodstil, als de Here uitgesproken is. De mensen zijn diep onder de indruk. Natuurlijk, want hier sprak de Zoon van God!

Vlak langs de oever van het meer Gennésareth dobbert een vissersboot. Tot aan het water zijn de mensen opgedrongen, om te luisteren naar de Here Jezus, die vanaf dat bootje tot hen spreekt. Steeds meerderen komen, om Hem te horen. Ze volgen Hem van de ene plaats naar de andere. Telkens opnieuw willen ze luisteren naar zijn woorden. Altijd weer hopen ze een groot wonder van Hem te zien. De menigte, die Jezus volgt, wordt almaar groter.

Vandaag was de Here aan de oever van het meer. De mensen dromden zo om Hem heen, dat er geen plaats voor Hem overbleef om te staan en tot hen te spreken.

Toen had hij tegen Simon Petrus gezegd: „Leg uw bootje een beetje van de kant af, dan kom ik bij u aan boord, om zo tegen het volk te praten. Anders zullen ze mij nog in het water duwen.” Simon had gedaan, wat de Here vroeg en weer hadden de mensen aan de oever ademloos staan luisteren. Simon zelf ook.

Toen de Here ophield met spreken, keerde Hij zich om naar Simon en zei: „Nu moet je wat dieper water gaan opzoeken en je netten uitwerpen, om vissen te vangen.” Maar Simon kijkt de Meester aan en schudt het hoofd. „Wij zijn de hele nacht al bezig geweest” – zegt hij – „maar we hebben niets gevangen! Maar als U het wilt, zal ik het toch weer proberen.” Het scheepje vaart verder het meer op. De Here rust van zijn werk en ziet, hoe Simon zijn netten overboord zet.

En dan komt de vangst. O – de ervaren vissers merken direct, dat ze beet hebben. Langzaam, langzaam hijsen ze het net aan boord. Maar ze kunnen het niet eens alleen af. Ze wenken en roepen dat hun kameraden met een tweede boot moeten komen, om te helpen de vangst binnen te halen. Daar zijn ze al. Het net is vol grote vissen. Het dreigt onder de zware last te scheuren – maar neen, het houdt gelukkig... Beide scheepjes worden tot de rand gevuld

met die wonderlijke kostelijke vangst. Eerbiedig en stil kijken de vissers naar de Here Jezus. Ze begrijpen wel, dat er een wonder gebeurd is. Ze begrijpen wel, dat Hij hun die prachtige vangst heeft gegeven. Hoe machtig is Hij toch. O – Hij móet werkelijk de Zoon van God zijn. Simon Petrus houdt het niet langer uit. Hij werpt zich voor de Meester neer. Hij heeft een boos hart – hij is een zondig man. „Here, U moet niet in mijn schip blijven! Dat kan toch niet. Want Gij zijt heilig en goed – Ik ben een onheilig mens!” Maar de Here troost hem.

Het is waar, wat Simon zegt, maar juist voor zulke mensen is de Zoon van God in de wereld gekomen. Nu hebben de vissers echte vissen gevangen. Als ze Jezus volgen, zullen ze mensen vangen.

Mensen zullen ze tot God brengen in Jezus' dienst.

Nu – dát hebben ze gedaan...!

12 De wonderbare visvangst
De apostelen wenken hun makkers omdat
zij zoveel vissen hadden gevangen
Lucas 5: 1-11

13 Jezus en de Samaritaanse vrouw
Jezus vraagt de vrouw om drinken en spreekt
tot haar van „levend” water.

Johannes 4 : 1-42

DE HERE JEZUS RUST BIJ DE JAKOBS-bron, dichtbij het plaatsje Sichar in het Samaritaanse land. De discipelen zijn het stadje ingegaan, om eten te kopen. Hun Meester is alleen achtergebleven. Maar al gauw krijgt Hij gezelschap. Een Samaritaanse vrouw komt met de kruik op haar hoofd naar de bron toe, om water te putten. Als ze dat gedaan heeft, vraagt de Here aan haar, of Hij wat drinken mag. De vrouw kijkt Hem verbaasd aan, want ze ziet wel, dat die man een Jood is. En een Jood zou zeker niets aan iemand uit het Samaritaanse land willen vragen. Een Jood kijkt altijd minachtend op die Samaritanen neer. Ze wonen wel in Palestina, maar het zijn geen echte Joden en dat zullen ze nooit worden ook.

De vrouw zegt dan ook: „Wat is dat nu? U bent toch een Jood? Wilt U dan wel met mij praten en wilt U uit mijn waterkruik drinken?” De Here ziet haar aan en ant-

woordt: „Als u wist, wie Ik was, zoudt u aan Mij om water vragen! Om levend water. Dan zoudt u nooit meer dorst hebben!” Nu begrijpt de vrouw er helemaal niets meer van. Levend water? Nooit meer dorst hebben? Nu, dat wil ze wel – dat mag die man haar wel geven. Dan behoeft ze nooit meer hier te komen, om water te putten. Want dat is een zwaar werk en het komt elke dag weer terug.

Zo zegt ze het ook tegen de Here Jezus – maar die bedoelt heel iets anders. De Here heeft het niet over gewóón water – Hij wil de mensen vrede in hun hart geven. Daarvoor is Hij gekomen. Straks zal Hij moeten sterven aan het kruis. Niet voor zichzelf, maar voor anderen. Wie in Hem gelooft zal het eeuwige leven ontvangen en dát is als levend water. De Samaritaanse vrouw begrijpt het niet en het is ook wel heel moeilijk om te begrijpen. Daarom vraagt de Here haar, dat ze haar man zal roepen. Ze krijgt een erge kleur dan en zegt: „Ik heb geen man.” Dat weet de Here wel, maar Hij weet ook nog iets anders. Deze vrouw is al vaak getrouwd geweest; nu leeft er weer een man in haar huis, maar daarmee is ze niet getrouwd. Dat heeft God verboden en de vrouw weet dat wel. Ze schaamt zich voor de man bij de bron, die alles van haar schijnt te weten. Hij is vast een profeet. Maar dan moet Hij maar niet meer over dat donkere en boze uit haar leven praten. Dan moet Hij maar vertellen, waar God nu eigenlijk aangebeden moet worden. In Jeruzalem, zoals de Joden zeggen, of hier bij de berg Gerizim.

De Here Jezus begrijpt wel, dat de vrouw liever niet over haar zondig leven spreekt. Toch helpt Hij haar. Als je maar berouw hebt, mag je God overal aanroepen. Dan vergeeft Hij je zonden. Eindelijk vertelt de Here aan de vrouw, wie Hij is: „Ik ben de Christus, Ik, die met u spreekt!” Zo vindt deze vrouw de Here Jezus als haar Zaligmaker. Zo krijgt ze het levende water.

IN HET HUIS VAN SIMON, EEN farizeër, liggen de gasten rond de lage tafels. De Here Jezus is een van hen. Simon wil heus geen discipel van de Here worden, maar hij wil toch wel eens weten, wat voor een man die nieuwe leraar is, waarover iedereen spreekt.

Nu kijken ze allen naar Jezus. Want bij de plaats, waar Hij aanligt gebeurt iets vreemds en vooral de gastheer heeft geen oog van de Here af. Er is een vrouw binnengekomen. Schuw en schichtig kijkt ze om zich heen. Dat is geen wonder – iedereen in deze eetzaal kent haar en weet, dat ze een slechte, zondige vrouw is. Niemand wil iets met haar te maken hebben en zeker niet de keurig-nette gasten van Simon. Ze wist, dat Jezus hier was en Hém heeft ze gezocht. Ze heeft Hem horen spreken – ze weet, dat Hij haar niet verstoten zal. Nooit was er rust en vrede in haar hart, want haar geweten sprak. Maar deze nieuwe leraar heeft haar boze hart gebroken. Er is een diep en een echt berouw in haar gekomen. Hij zal haar helpen . . .

De vrouw knielt achter de Heiland neer. Haar tranen stromen over zijn voeten. Haastig, beschaamd, droogt ze die met haar haren af, terwijl ze vurig Jezus' voeten kust. Dan zalft ze die met de kostelijke mirre, die ze meegebracht heeft. Zó lief heeft ze de Here Jezus. Hij is de éniige, die haar helpen kan.

De Here laat haar rustig begaan. Hij weet wel, wat Simon denkt . . . Die zit minachtend naar zijn gast te kijken. Als die nieuwe leraar werkelijk een profeet was, zou Hij wel weten, wie de vrouw is, die daar zo dicht bij Hem komt. Dan zou Hij haar wel wegstoten met zijn voet. Maar dat doet Hij niet – nu, dan kan Hij ook niets te betekenen hebben . . .!

Jezus kijkt Simon aan en stelt hem dan een gemakkelijke vraag. „Simon, luister eens! Een schuldeiser had twee schuldenaars. De één was hem maar een klein beetje, de ander heel veel schuldig. Maar geen van beiden kon betalen en toen schold hij ze

14 Jezus' zalving door de zondares
Jezus zei: Uw geloof heeft u behouden.
Lucas 7 : 36–50

allebei hun schuld kwijt. Wie van de twee zal nu die schuldeiser het meest liefhebben, Simon?" Dat is een gemakkelijke vraag, vindt Simon. En natuurlijk zegt hij: „De man die het méést betalen moest . . .!” „Juist!” zegt Jezus. „En kijk nu eens naar deze vrouw. Ze is slecht en zondig, dat is waar. Maar ze heeft Mij lief en ze heeft gedaan, wat u niet gedaan hebt. Ik was uw gast, maar ge hebt mijn voeten niet laten wassen en zalven en ge hebt Me geen welkomstkus gegeven. Maar deze vrouw heeft met tranen mijn voeten gewassen, ze heeft ze gezalfd en gekust. Simon, ge zijt misschien wel een vrome man en deze vrouw heeft misschien wel veel meer schuld bij God. Maar zij heeft véél meer liefde voor Mij en dat komt, omdat Ik haar véél vergeven heb . . .” Vriendelijk kijkt de Heiland dan de vrouw aan en zegt tot haar: „Ga heen in vrede, uw geloof heeft u behouden!”

EEN ZAAIER GING UIT OM TE ZAAIEN!

Zo begon de Here Jezus eens een verhaal te vertellen aan de mensen, die naar Hem luisterden. Het was niet zó maar een verhaal. Nee, ze moesten er wat uit leren. En dat moeten wij ook! Een zaaier ging uit om te zaaien. Heb je dat wel eens gezien, als een zaaier over de akker stapt en met brede armzwaai het zaad uitstrooit? Ja, dan komt het niet alles goed terecht. En zeker niet in de tijd, dat de Here Jezus deze gelijkenis vertelde.

De zaaier waarvan Hij spreekt loopt ook langs de rand van de akker en dan valt er natuurlijk ook wel wat zaad op het pad. Onmiddellijk zijn de vogels erbij, om het op te pikken – die brutale rakkers! De akker heeft ook wel plekken, waar stenen vlak onder de oppervlakte liggen. Daar komt het zaad wel op, maar het kan nooit sterke wortels krijgen. Als de zon staat te schroeien aan de hemel, sterven die plantjes heel gauw af. En op een andere plaats staan er dorens langs de akker. De boer kan het niet zó precies berekenen bij het zaaien, dat er geen enkel korreltje tussen die doornstruiken valt. Tussen de distels gaan dus ook wel goede plantjes groeien. Maar er komt verder niets van, want de stekelige onkruidplanten zijn veel sterker en verstikken alles, wat er uit dat goede zaad opkomt. Maar de rest van het zaad komt terecht, waar het wezen moet. In de akker, waar de grond bemest is en klaargemaakt door de boer. Het schiet op en als de oogsttijd gekomen is, is er uit één korreltje een aar gekomen, waarin veel meer korreltjes zitten. Misschien wel dertig of zestig – of zelfs wel honderd korreltjes koren...! En kun je nu wel begrijpen, wat de Here bedoelde met deze gelijkenis? Wat Hij vertellen kwam in de wereld, dát is het zaad dat uitgestrooid wordt. De boodschap van God in de hemel! Sommige mensen horen die boodschap wel, maar denken er niet verder over na. Zoals de vogels de zaadjes oppikken, die op het pad vallen, zo neemt de duivel heel gauw de goede

boodschap van God weg uit hun hart. Want de duivel wil niet, dat ze er over gaan nadenken en in de Here Jezus gaan geloven. Anderen vinden het fijn, om naar de boodschap van God te luisteren. Ze willen dat ook wel: de Here Jezus volgen en Hem vragen, hun zonden te vergeven. Maar als er verdrukking of vervolging komt, dan lopen ze weer bij Hem weg. Er was wel een plantje, maar toen de zon zo schroeide, was het gauw dood. Nog weer andere mensen hebben het zo druk, dat ze die heerlijke boodschap van Jezus helemaal vergeten. Ze moeten geld verdienen en rijk worden: dan kunnen ze niet tegelijk aan God denken. Er is wel een plantje, maar het staat tussen de dorens en die verstikken het. Nee – je moet alles vergeten en met heel je hart naar de Here Jezus luisteren. Dan ga je echt van Hem houden. Dan maakt zijn boodschap je steeds rijker. Dan is het zaadje bij jou in goede aarde gevallen...

15 De gelijkenis van de zaaier
Een deel van het zaad viel langs de weg en de vogels kwamen en aten het op.

Mattheüs 13 : 1-9

IN JERUZALEM, DICHT BIJ DE SCHAAPSPoort, is een ziekenhuis. Het wordt „Bethesda” genoemd. Dat betekent: Huis van Barmhartigheid – en dat is een mooie naam voor een ziekenhuis. Toch zijn er in dat huis geen dokters of verpleegsters te vinden. In zuilengangen, die rondom twee vijvers gebouwd zijn, liggen de zieken op hun dunne matrassen: blinden, verlamden, mensen met ongelukkige armen of benen of handen en nog veel meer. Ze wachten niet op medicijnen, ze wachten niet op een operatie. Ze wachten alleen maar op het wonder van het water in de vijver. Want soms komt dat water in heftige beroering. Hoe dat komt, weet niemand. Het zal zeker een engel van God uit de hemel zijn, die dat doet... Wie direct een bad neemt in de vijver, als het water weer tot rust is gekomen, wordt genezen van zijn kwaal. En daarom liggen al die ongelukkige zieken naar de vijver te kijken en ieder probeert

de eerste te zijn, wanneer onverwacht de oppervlakte gaat deinen en kolken. Maar nú komt er toch wél een dokter dit ziekenhuis binnen. De beste dokter van allemaal. De Here Jezus. Hij loopt door de zuilengangen, alsof Hij iemand zoekt. Dat doet Hij ook! Hij zoekt iemand, die Hem erg nodig heeft. Iemand, die op de Here ligt te wachten, zonder dat hij het zelf weet. Daar staat de Heiland stil bij een zieke. Achterdertig jaren lang ligt hij zo al op een matras. Nooit kwam er genezing. Ook niet in Bethesda, want nooit kon hij de eerste zijn voor een bad in de vijver als het water in beweging kwam. Niemand was er die hem hielp – anderen gingen altijd voor. Hij klaagt zijn nood aan de Here, als die hem vraagt, of hij gezond wil worden. Gezond worden...? Natuurlijk wil hij dat! Maar hoe kan dat, als niemand hem helpt? De Heiland wil helpen – veel méér dan de zieke denkt. De Here wil niet alleen zijn lichaam gezond maken, maar ook zijn hárnt. Zijn boze, zondige hart! „Sta op” – zegt Jezus – „neem uw matras mee en ga naar huis!”

Wonderlijk – de zieke kán het! Hij dóet het! Hij weet – hier is iemand, die hem echt helpen wil. Iemand, die macht heeft over zijn ziekte. Hij springt overeind, neemt zijn matras op en loopt weg. Wat een vreugde!

Hij vergeet zelfs de Here te bedanken. Hij vraagt niet eens, wie de man is, die dat grote wonder heeft gedaan.

Later, in de tempel, ontmoet hij de Here weer. Jezus heeft hem nog iets anders te geven dan de gezondheid. Ergens in het leven van deze man was een donkere tijd geweest. Een tijd van zonde. Misschien was hij daardoor wel zo ziek geworden! De Heiland ziet hem aan en zegt: „Zondig nu niet weer, anders zal er nog iets veel ergers met u gebeuren!” De man weet wel, wat de Here bedoelt.

Dan zal er geen vergéving meer voor hem zijn. En dat zou erger zijn dan de ergste ziekte...!

16

Reeds 38 jaar ziek

Op het machtwoord van Jezus wordt de man terstond genezen
Johannes 5: 1-18

FIJN, ALS JE GOEDE VRIENDEN HEBT.

Vooral als je ongelukkig en ziek bent! Zulke goede vrienden hebben een verlamde kameraad naar de Here Jezus gebracht. Zelf kon de ongelukkige geen stap doen – maar zijn vrienden hebben zijn matras opgenomen en hem voorzichtig naar de Heiland gedragen. De verlamde man zelf en ook zijn trouwe kameraden hebben van Jezus gehoord. Van zijn woorden en van zijn wonderen. Toen hebben ze gedacht: Zou hij ons ook niet helpen...? Hij is zo machtig! En nu ligt daar voor Jezus' voeten het dunne bed met de verlamde er op. Vol hoop zijn z'n ogen op de Here gericht. Vol hoop kijken ook de vrienden naar de jonge leraar. Zou het kunnen...? Zou het gebeuren...?

Jezus ziet hun geloof en Hij wordt er blij van in zijn hart. Vriendelijk kijkt Hij op de lamme man neer en zegt: „Houd maar moed mijn kind, uw zonden worden u vergeven.” Ja – de Here weet wel, dat de zieke dát het meest nodig heeft: dat zijn zonden vergeven worden. Want érgér, véél érgér is het, dat je van binnen zo onrustig bent omdat het niet helemaal goed is tussen jou en de Here in de hemel, dan dat je lichaam ziek is!

Er staan ook schriftgeleerden bij. Knappe, vrome mannen. Ze kijken maar wát boos, als ze de Here Jezus dit horen zeggen. „Hij lastert God” – denken ze in hun hart. Mensen kunnen toch iemands zonden niet vergeven. En deze nieuwe leraar is toch ook maar een mens! Hij is toch God niet...! De Here Jezus weet wel, wat die schriftgeleerden in hun hart van Hem denken. Hij weet het, omdat Hij wél God is – Gods Zóón...! Hij kijkt ze eens aan en zegt dan: „Waarom denkt u zulke kwade dingen van Mij? Het zou veel gemakkelijker voor Mij zijn, deze verlamde man maar direct te genezen. Maar dat mag niet. Hij moet eerst weten, dat zijn zonden vergeven zijn, want het is veel erger een onrustig hart te hebben, dan verlamd te zijn. Ik weet het wel – in uw hart denkt u, dat Ik deze man zijn

17 Genezing van een verlamde

Jezus zei tot de verlamde: Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis.

Mattheüs 9 : 1-8

zonden niet vergeven kan. U wilt niet geloven, dat Ik werkelijk de Zoon van God ben! Nu – opdat u dan zien kunt, dat Ik werkelijk van mijn Vader in de hemel macht heb gekregen, om iemands zonden te vergeven, zal ik niet alleen het hart, maar ook de voeten van deze man genezen!

Weer ziet de Heiland de man aan, die daar voor Hem ligt: „Sta op...!” zegt de Here. „Neem uw matras mee en ga naar uw huis.” De verlamde man twijfelt geen ogenblik. En ook z'n vrienden geloven het woord van Jezus. Kijk, daar staat de verlamde al recht op zijn voeten. Hij rolt de matras ineen en gaat – samen met zijn kameraden – dankbaar en vrolijk naar huis.

De schriftgeleerden zwijgen. Wat zouden ze ook moeten zeggen? Maar in hun hart neemt de haat tegen Jezus toe. De andere toeschouwers zwijgen niet. Ze vertellen overal van dit grote wonder en loven Gods Naam.

18 De opwekking te Naïn
Jongeling, Ik zeg u, sta op! — En de dode
ging overeind zitten... Lucas 7:11-17

OMRINGD DOOR ZIJN DISCIPELEN en door een grote menigte mannen en vrouwen is de Here op weg naar het stadje Naïn. Kijk — in de verte kun je het al zien liggen. De witte huizen steken vrolijk af tegen de helderblauwe lucht. De mensen in Naïn zullen wel blij zijn, dat de Here Jezus nu ook eens naar hen toekomt.

Ja — maar op 't ogenblik denken ze daar niet aan. Er is iets heel ergs gebeurd in het stadje en iedereen is er vol van. Er is iemand gestorven — een jonge man, die ze allemaal kenden. Och natuurlijk, zoiets gebeurde wel meer. Maar het erge is, dat die jonge man de enige zoon van zijn moeder was en dat zijn vader al niet meer leefde. Nu blijft die bedroefde weduwe alleen over.

Nu heeft ze niemand meer, om voor haar te zorgen. Wat een ontzettend verdriet...! Iedereen is diep bewogen en het is geen wonder, dat vandaag de meeste mensen de

arme vrouw vergezellen, nu haar zoon begraven wordt. Juist als de Here met zijn volgelingen door de poort de stad wil binnengaan, komt de droeve begrafenisstoet naar buiten.

Diep getroffen blijft de Heiland staan. Niemand behoeft Hem te vertellen, wat hier gebeurt. Niemand behoeft Hem te zeggen, hoe groot het leed van deze moeder is. Hij leest het in haar hart en in haar ogen.

En Hij weet, wat Hij doen zal... Hij is de Zoon van God. Hij is gekomen, om de zondige mensen te helpen en te troosten. De dood is in de wereld gekomen, omdat de mensen tegen God in de hemel gezondigd hebben. Zelf zal Hij straks aan het kruis sterven — hoewel Hij de Zoon van God is. Hij heeft niét gezondigd! Hij gaat sterven voor anderen — dan zal er een wereld komen waarin geen weduwen meer zullen zijn en waarin nooit meer iemand begraven zal worden.

Hij weet, wat Hij doen zal. Hij zal die bedroefde vrouw er iets van laten zien, hoe het later zijn zal — als de dood er niet meer is! De Here treedt naar voren, raakt de draagbaar aan, waarop het stille lichaam van de dode rust en laat de stoet stilstaan.

Luid — zodat ieder het horen kan — klinkt dan zijn stem: „Jonge man, Ik zeg u — sta op!“ Een ogenblik lang is het doodstil. Dan — dan komt er beweging in de stille gestalte op de baar. Het kleed, dat er over heen gespreid ligt, wordt weggeworpen en de dode richt zich op. Hij doet zijn mond open en hij spreekt...!

Zó geeft de Here hem aan zijn moeder terug. Wat een vreugde, wat een geluk voor die twee mensen. Jezus is er zelf ook blij mee. Hij wil zo graag de mensen helpen. Hij wil ze zo graag gelukkig maken. Hij wil zo graag laten zien, dat de dood geen macht meer heeft voor wie in Hem gelooft. Eerst was er rouw in Naïn — maar nú is er feest. Gods Naam wordt geprezen, die zulke wonderen werkt.

HET IS WEER EEN LANGE, VERMOELENDE dag voor de Here Jezus geweest. In dichte drommen zijn de mensen Hem gevolgd. Hij heeft veel moeten spreken. Er waren ook veel zieken bij geweest, die Hem gevraagd hadden, hen te genezen. En telkens weer had Hij ze aangeraakt en zijn genezend woord tot hen gesproken. Vol ontferming ziet de Here altijd weer de ellende en de moeite van de mensen. Maar Hij ziet nog veel meer dan zij zelf zien.

Niet alleen hun vergroeide, verkromde ledematen. Niet alleen hun verlamde voeten, hun blinde ogen en hun dove oren – de Here ziet hun eenzame, zondige hart, dat geen vrede heeft met God in de hemel. En dát wil Hij het liefst genezen!

Nu loopt het al tegen de avond. De discipelen hebben al eens zorgelijk met elkaar gepraat en nu komen ze naar hun Meester toe. Hij moet nu tegen de mensen zeggen,

dat ze wég moeten gaan. Dan kunnen ze in de omliggende dorpen brood kopen en dan ergens een rustplaats zoeken. Er moet toch ook eens een eind aan komen! Wie zal anders al die mensen te eten geven? Er zijn alleen al vijfduizend mannen hier – en dan daarbij nog al die vrouwen en kinderen...!

De Meester lijkt wel niet erg bezorgd te zijn. „Geef je hun maar te eten!” zegt Hij tegen zijn discipelen.

De discipelen kijken elkaar aan. Hoe kan de Here dat nu zeggen. Al zouden ze nu alle dorpen aflopen, dan hadden ze immers nog geen geld genoeg om brood te kopen voor zoveel mensen...!

Ze weten maar één antwoord op de vraag van hun Meester. Een dúidelijk antwoord. „Wij hebben niets dan vijf broden en twee vissen.” Nu moet de Here maar verder zeggen, wat er gebeuren moet. Zij weten het niet. Wat betekenen nu die paar broden en die twee visjes voor zoveel duizenden mensen...!

Nóg kennen de discipelen hun Meester niet goed. Nóg begrijpen ze niet, dat Hij de Zoon van God is en dat ze niet bezorgd behoeven te zijn, als ze maar op Hem vertrouwen en alles van Hem verwachten.

De Here zegt, dat die broden en vissen maar bij Hem gebracht moeten worden en dat de mensen in groepen op het gras moeten gaan zitten. Het wordt stil, doodstil...

Daar staat de Zoon van God. Hij slaat de ogen naar de hemel en bidt. Dan zegent hij het brood en de vis, alsof Hij de vader is die met zijn gezin gaat eten. Dan breken die handen brood en vis. De ene mand na de andere vult zich en de discipelen lopen af en aan. Alle groepen worden voorzien.

Iedereen wordt verzadigd: mannen, vrouwen en kinderen. En er blijft nog over ook! Twaalf manden overgeschoten brokken. Voor de Here is niets te wonderlijk. Wie op Hem vertrouwt, wordt nooit vergeten.

19 Spijziging van de vijfduizend
Een jongen brengt vijf broden en twee
vissen, waarmee Jezus de menigte spijzigt.
Mattheüs 14: 13–21

OVER HET MEER VALT DE AVOND. Het scheepje lijkt zo klein en zo zwak op het wijde oppervlak van het water. Langzaam zinkt het laatste licht weg. Nu kun je het haast niet meer onderscheiden. De nacht is gekomen.

De mannen, die aan de riemen zitten, hebben het zwaar. De golven en de wind zijn sterk. Ze moeten er dwars tegen in roeien. Ze spreken niet veel tegen elkaar. Ze kennen het water en de winden wel. Er is angst in hun hart. Zo vaak steekt hier op het meer in de nacht plotseling een storm op. Dat is gevaarlijk – zal het nu ook weer zo gaan? Hoger en hoger rijzen de golven om hun scheepje op. De harde wind vlaagt in gierende rukken over het meer. En ze denken allemaal hetzelfde – die mannen in de boot – „Was de Meester maar bij ons! Dan behoeften we niet zo bang te zijn . . .”

Maar hun Meester, de Here Jezus, is niet bij hen. Hij heeft de discipelen bevolen in het schip te gaan en naar de andere zijde van het meer te varen. Zelf bleef Hij achter, om in de eenzaamheid te bidden – te spreken met zijn Vader in de hemel.

Toch vergeet Hij zijn volgelingen niet. Hij weet van hun nood en hun zorg. Midden in de stormnacht is Hij al weer op weg naar hen toe. Maar dat kan toch niet? De Here heeft toch geen schip? Nee – maar dat hoeft ook niet. Hij is de Zoon van God – Hij is machtiger dan golven en winden en daarom schrijdt Hij snel over het donkere, woeste water naar het scheepje, dat in de verte worstelt om verder te komen. De discipelen zien Hem naderen, maar herkennen hun Meester niet. Ze zien alleen, hoe een lichte gestalte op hen toekomt – als zweefde ze op het water. Ze schreeuwen van schrik: „Een spook...! Een spook...!”

Maar plotseling is daar de bekende vriendelijke stem van de Here, luid roepend boven de storm uit: „Houdt moed! Ik ben het!” Als Petrus die stem hoort, springt hij over-eind in het schip en antwoordt op de roep van zijn Meester, dat hij naar Hem toe wil

komen. De Here vindt het goed. „Kom maar” – wenkt Hij Petrus. Haastig klimt Petrus overboord en snelt over de golven naar de Heiland toe. Hij vraagt niet of dat wel kan. Als de Here hem roept, dan kan alles! Hij gelooft . . . Ach, het duurt maar even. Dan ineens ziet hij de woedende golven op zich afkomen – hij hoort het geluid van de storm. Wég is Petrus' geloof – wég is zijn vertrouwen! Hij begint te zinken en zijn stem schreeuwt angstig door de nacht: „Here, red mij . . .” Daar is de Meester al bij hem. Daar is al de hand van de Here, die hem vastgrijpt en steunt. En daar is ook al de stem van Jezus: „Waar is nu je geloof, Petrus: Ik ben er toch . . .?” Samen klimmen ze aan boord. Petrus is diep beschaamd. Met de anderen knielt hij voor Jezus neer en belijdt met hen mee: „Gij zijt de Zoon van God!”

Nu gaat ook de wind liggen en komen de golven tot rust.

20 Jezus loopt over het water
Petrus doet 't ook, maar twijfelt en zinkt.
Jezus grijpt hem. Mattheüs 14: 22-23

21 De Kananese vrouw
Here, help mijn zieke dochter. — O vrouw,
groot is uw geloof. — Het meisje genas
Mattheüs 15: 21—28

DE HERE IS OP REIS.

Met zijn discipelen heeft Hij het joodse land verlaten en Hij bezoekt nu de omstreken van de heidense steden Tyrus en Sidon. Maar ook hier is iemand, die Hem kent en die zijn hulp nodig heeft. Een heidense vrouw... Terwijl Jezus met zijn discipelen voortgaat langs de weg, loopt ze achter hen aan, roepend, roepend... „Here, Zoon van David – heb medelijden met mij...! Here, heb medelijden...! Mijn dochtertje is door de duivel bezeten. U alleen kunt haar helpen. U alleen kunt haar genezen...!”

De vrouw komt niet uit het joodse land en toch kent ze de Here Jezus. Ze weet, dat Hij uit het geslacht van de grote Israëlitische koning David is. Ze weet ook, dat Hij de macht heeft, om haar lieve meisje te redden. De Here zal dat wel mooi van haar vinden en deze vrouw zeker niet terugsturen.

Maar vreemd – de Heiland loopt door, zonder haar te antwoorden. En de vrouw blijft toch maar roepen. De discipelen worden er ongerust van en willen, dat de Meester haar helpen zal. Dan kan ze teruggaan en zal ze hen niet meer naroeppen. Maar Jezus schudt het hoofd: „Ik ben gekomen, om de verloren schapen van het huis Israel te redden,” zegt Hij. „Deze vrouw behoort daar niet bij...!” Wat klinkt dat hard en wreed. Is dat nu de Heiland der wereld, die daar spreekt...? De vrouw is harder gaan lopen en heeft de reizigers ingehaald. Ze valt voor Jezus neer en herhaalt haar verzoek: „Here, help mij...!” Maar weer schudt de Meester het hoofd. „Ik kan toch het brood, dat voor de kinderen bestemd is, niet aan de honden geven?” zegt Hij. De vrouw begrijpt wel, wat Hij bedoelt. Ze weet het zelf ook wel – de mensen in het joodse land zijn de kinderen. Voor hen is deze machtige leraar gekomen. Niet voor anderen – niet voor haar!

Toch blijft ze nog aanhouden. „Here” – zegt ze – „het is waar, wat U zegt. Maar het gebeurt toch wel, dat in een huis de hond de kruimels mag hebben, die de kinderen hebben overgelaten?” Verrast en blij kijkt de Here naar de vrouw, die voor Hem geknielt ligt. Wat een geloof heeft ze in Hem! Met dat geloof houdt ze Hem vast. Nu zal haar geloof ook niet beschaamd worden. Waren de mensen in het joodse land ook allen maar zo. Maar nee, die luisteren niet naar Hem. Ze willen wel genieten van de wonderen, die Hij doet. Maar ze geloven niet in Hem. Ze zijn als de kinderen, die het heerlijke brood, dat voor hen staat, niet lusten.

Hoor, daar klinkt de vriendelijke stem van de Heiland. Ja – Hij is de Heiland der wereld. Ook de heidenen mogen in Hem geloven. Hij moest wachten tot de vrouw haar geloof beleed. Nu is het goed – nu zal Hij haar helpen: „O vrouw, groot is uw geloof. U zal geschieden, wat ge begeert!” Van dat ogenblik aan was haar dochtertje genezen.

IN DE WERELD LEVEN MENSEN, DIE kinderen van God zijn. Ze luisteren naar zijn stem. Ze geloven in de Zoon van God – in de Here Jezus, die in de wereld is gekomen, om zondaren te behouden. Andere mensen willen geen kinderen van God zijn. Ze willen ook niet in de Here Jezus geloven. Ze zijn kinderen van Gods boze vijand.

Toen de Here Jezus op aarde was, wist Hij dat wel. Hij wilde dat zijn discipelen dat ook goed zouden weten en daarom vertelde Hij hun een gelijkenis.

Een boer had in zijn akker goed zaad gezaaid. Hij had er met zijn arbeiders veel werk aan gehad. De hele dag waren ze bezig geweest. Van zonsopgang tot aan de avond. Het zaad was best en de akker was van te voren goed bemest en geploegd. Als God nu zijn zegen gaf, zou er een goede oogst komen. De nacht kwam en de boer en zijn knechts gingen slapen. Maar in die nacht kwam een vijand naar de pas bezaaide akker sluipen. Met brede armzwaai wierp hij ander zaad uit over dezelfde akker. Zaad van onkruid. Zijn ogen fonkelden van haat, terwijl hij dat deed. Hij grijnsde van leedvermaak. Hij ging de oogst bederven van de slapende boer. Samen groeide het op: het koren en het onkruid. De knechts van de boer wisten niet, wat ze zagen: waar kwam al dat onkruid vandaan? Maar de boer zelf begreep het wel! Dat heeft een vijandig mens gedaan...! „Zullen we het uittrekken?” vroegen de knechts. „Nee” – zei de boer – „doe dat maar niet. Jullie zouden misschien ook het koren uittrekken. Wacht maar tot de dag van de oogst. Dan moeten de maaiers eerst maar dat onkruid bij elkaar zoeken en het verbranden. Het koren kan dan in de schuur worden gebracht...” De discipelen begrepen niet goed, wat de Here met deze gelijkenis bedoelde. Nu – de Meester wilde het hun best uitleggen. Hij zelf is de man, die het goede zaad in de akker heeft gestrooid. Dat goede zaad zijn de grote mensen en ook de kinderen, die naar de Here Jezus luisteren en Hem dienen

willen. De akker, waarin ze gezaaid worden is de wereld, waarop ze wonen. De boze vijand is de duivel. Die werkt in het hart van de andere mensen. Hij zegt, dat ze niet aan God moeten denken. Hij zegt, dat ze niet in Jezus moeten geloven... Zo worden ze onkruid – kinderen van de boze.

Maar straks komt de oogst. De laatste dag van de wereld. Als de Here Jezus terugkomt op de wolken van de hemel. Alle mensen verschijnen dan voor God. Allemaal... De engelen zullen als maaiers eerst bijeen brengen de mensen, die naar God niet wilden luisteren. Zij zullen niet op de nieuwe, gelukkige aarde mogen wonen. Dan gaat het koren in de schuur – dan gaan de kinderen van God met de Here Jezus mee in zijn eeuwig rijk. Dat hebben ze niet verdiend...! Nee – dat is genade voor hen. Maar de Heiland heeft dat heerlijke beloofd, aan ieder die wil luisteren naar zijn stem.

22 Het onkruid tussen de tarwe
Terwijl de mensen sliepen, kwam een vijand
en zaaide onkruid. Mattheüs 13 : 24–30

SAMEN MET ZIJN DISCIPELEN IS DE Here Jezus aan boord van een vissers-scheepje gegaan. Hij is erg moe en – terwijl zijn vrienden aan de riemen zitten – is de Here in diepe slaap gevallen. Met liefde en zorg kijken de discipelen naar hun Meester. Wat houden ze veel van Hem! Ze gunnen het Hem zo, dat Hij eens even rusten kan. Altijd moet Hij maar tot de mensen spreken. Altijd moet Hij maar naar hun klachten luisteren. Nergens laten ze Hem met rust. Ze achtervolgen Hem – overal. Maar hier – op het water – kunnen ze Hem niet volgen. Hier mag Hij even slapen en rusten. De discipelen spreken niet veel. Ze maken zo weinig mogelijk geluid – ze willen de Meester niet storen in zijn rust. Maar – er komt een ander geluid. Eerst zachtjes, dan al sterker. Bezorgd hebben de mannen aan de riemen al eens naar de lucht gekeken. 't Kon wel eens boos weer worden. 't Kon wel eens gaan stormen! De wind, die eerst nog maar wat rimpels trok over het water, stuwt nu al grote golven op. Het scheepje danst en deint. Het roeien wordt moeilijk. Zwaar liggen de discipelen op de riemen, die ze door het water trekken als zat er lood aan. Hijgend gaat hun adem – nu wordt er helemaal niet meer gesproken. Maar je hoeft maar naar hun ogen te kijken, om te weten, dat ze bang zijn. Erg bang . . . ! Ze kennen die plotselinge, verraderlijke stormen. Het vriendelijke, rustige meer kan ineens tot een dreigende, woedende stormzee worden. En wat moet er dan van hun notedopje terecht komen.

Ze hebben elkaar al eens aangekeken – angstig en verward. Dan weer gleed hun blik naar de slapende gestalte. Naar de Meester, die maar niets schijnt te horen. Zwijsend, hijgend roeien ze verder. Vechtend tegen de wind en de golven. Eindelijk laat er één moedeloos zijn roeiriem rusten. De anderen kunnen ook niet meer. Nu zal het scheepje een speelbal worden van de storm en van het wilde water. Waarom wordt de Meester toch niet wak-

ker? Waarom blijft Hij rustig doorslapen, alsof er niets aan de hand is? Ze mógen Hem nu niet langer met rust laten. Hij moet wakker worden. Hij moet hen redden uit de nood. Als Hij nu niet ontwaakt, zullen ze vergaan . . .

Ze trekken de Here aan zijn arm. Ze schreeuwen hun nood uit – boven het loeien van de storm: „Word wakker, Meester – word wakker! Help ons – wij vergaan!” Jezus ontwaakt en kijkt om zich heen. Hij ziet de hoge golven naast zich opstijgen en weer neerzinken. Hij hoort het fluiten van de rukwinden. Rustig staat Hij op van de bank, waarop Hij lag te slapen. Hoor – Hij bestraft wind en golven. En plotseling is het stil, doodstil. De discipelen zwijgen beschaamd. Want, terwijl Hij zijn hand uitstreckte over het meer had de Meester gevraagd: „Waarom zijn jullie bang? Ik ben toch bij jullie?” De Here had gelijk. Wie gelóóft, behoeft niet te vrezen.

23

Storm op het meer

Jezus stond op, bestraft de wind en het meer en het werd volkomen stil.

Mattheüs 8 : 23–27

TEGEN DAT DE AVOND VALT BRENGT de herder zijn schapen naar de kooi. De hele dag is hij met ze meegetrokken. Rustig grazend, soms rustend bij beken en bronnen, heeft de kudde de dag doorgebracht. Nu komt de nacht – nu gaan de mensen en ook de dieren slapen. Een schaapskooi ziet er maar eenvoudig uit. Het is eigenlijk niet meer dan een ruimte op het veld, waaromheen een laag muurtje is gebouwd. Een dak behoeft er niet te zijn, de schapen dringen zich dicht tegen elkaar aan, als ze slapen gaan. Zo is het warm genoeg. Het muurtje dient alleen maar, om de schapen te beveiligen tegen dieven of wilde dieren. Natuurlijk moeten er 's nachts ook herders zijn, die de wacht houden. Anders zou misschien toch een rover of een leeuw over de muur kunnen klimmen, om de schapen kwaad te doen. 's Morgens komt dan de herder, die bij de kudde behoort, de schapen weer halen. Ze

kennen hem best. Ze horen aan zijn stem, dat het hun eigen herder is. Ze kennen ook de klank van de namen, waarmee hij ze roept. Daarop wachten ze. Als ze die naam horen komen ze naar buiten. Eén voor één. De nieuwe dag is begonnen. Als alle schapen de kooi verlaten hebben, gaat de herder voorop naar de weidegrond, die hij voor hen heeft uitgezocht. En de schapen volgen langzaam maar trouw. Het is die bekende stem weer, waarnaar ze luisteren. Zo komen ze op de plek, waar het malse gras is om te eten en waar ze drinken kunnen aan de kant van een rustig beekje.

Zijn er dan geen gevaren voor de schapen? Natuurlijk, die zijn er wel. Maar ze denken er niet aan – ze vertrouwen op de herder. Die kijkt naar alle kanten uit. Die zal voor ze vechten, als er een leeuw of een beer of een wolf mocht komen, om een schaap te roven. Dat doet een echte herder, die altijd bij de kudde blijft! Iemand, die maar eens voor een poosje gehuurd is, om op de schapen te passen, doet zoiets niet. Die loopt hard weg, als hij een wild dier ziet aankomen. Maar een goede herder loopt niet weg. Als het moet, geeft hij zelfs zijn leven, om de kudde te beschermen!

Zo heeft de Here Jezus eens over zichzelf gesproken. Hij is zo'n goede herder. Alle mensen, grote en kleine, die in Hem geloven behoren tot zijn kudde. Die mensen luisteren naar zijn stem. Dan volgen ze Hem door het leven, ook als dat wel eens héél moeilijk is. Want ze weten, dat Hij hen naar de hemel zal geleiden, waar ze altijd vrede en rust zullen hebben. Veel mensen willen niet naar de Heiland luisteren. Hij roept ze wel en ze horen ook wel zijn stem, maar ze denken er niet aan om Hem te volgen. Ze kunnen zelf wel een goede weide vinden en fris water – menen ze. Ze zijn ongehoorzame schapen. Maar – de Here Jezus is alleen de goede Herder. Hij heeft zijn leven voor zijn schapen gegeven, toen Hij stierf aan het kruis. Je moet altijd maar aan Hem vragen: „Laat mij van uw grote kudde, ook een heel klein schaapje zijn . . .”

24 De goede herder
Hij gaat voor de schapen uit en die volgen hem.
Johannes 10 : 1–21

EEN BEDROEFDE, ANGSTIGE VADER is naar de Here Jezus toegekomen. Hij is een aanzienlijk man. Overste van een synagoge, het gebouw waar de joden op de rustdag altijd heengaan, om de wet van God te horen uitleggen. Zijn dochtertje, waarvan hij zoveel houdt is ziek, érg ziek. Hij heeft het wel gezien, toen hij van huis ging: zijn lieve meisje zal sterven... Misschien leeft het al niet meer, als hij bij de Here Jezus komt.

Als hij zijn nood bij de Here geklaagd heeft, gaat Jezus direct met hem mee. Maar het gaat zo langzaam...! Een grote menigte mensen dromt en dringt om de Heiland heen. Ze hebben gehoord, wat Jairo, de vader van het zieke meisje, gevraagd heeft en nu willen ze allemaal mee, om te zien, wat de Here doen zal.

Kijk, nu staat de Meester ook nog stil! Jairo heeft van ongeduld. Waarom wacht de Here nu weer? Zoekend kijkt Jezus om zich heen en dan klinkt zijn stem over de menigte heen: „Wie heeft Mij aangeraakt?”

Ach, wat is dat nu voor een vraag! Ziet de Here dan niet, hoe iedereen om Hem heen-dringt? De discipelen zeggen het tegen hun Meester, maar Hij let niet op hen. Dan komt er een bevende vrouw naar voren, die voor de Heiland neerknielt. Ze vertelt Hem alles.

Hoe ze nu al twaalf jaren ziek is geweest en hoe ze gedacht had: „Als ik alleen maar zijn kleed aanraak, zal ik genezen zijn!” Ze had het gedaan en op hetzelfde ogenblik was de genezing gekomen. Als een heerlijk wonder van God. Stil heeft de Here naar haar geluisterd. Dan – met blijde ogen ziet Hij haar aan en zegt: „Uw geloof heeft u behouden...!”

En verder trekt de stoet naar het huis van Jairo. O, waarom duurt het toch zo lang. Kijk, daar zijn boodschappers – het is al te laat! Met wanhoop in zijn hart hoort Jairo wat zijn knechten zeggen: „Uw dochtertje is gestorven.” Maar de Here loopt rustig door. Even kijkt Hij naar de arme vader

25 Het dochtertje van Jairo
Jezus vatte de hand van het gestorven kind
en zei: Meisje, Ik zeg u, sta op.
Marcus 5: 21-43

en zegt: „Wees niet bang, geloóf alleen maar!”

Daar is het huis van Jairo. De menigte blijft buiten en ook de meeste discipelen. Alleen Petrus, Johannes en Jacobus mogen mee naar binnen gaan. In het huis zijn de klaagvrouwen al gekomen. Vrienden en bekenden lopen luid schreiend heen en weer. De Here stuurt ze allemaal naar buiten. „Het kind slaapt alleen maar,” zegt Hij en Hij let er niet op, dat de mensen Hem uitlachen.

Nu staan ze bij het bed, waarop het gestorven meisje ligt: vader en moeder – de drie discipelen en de Here Jezus. Hij is zo blij, dat Hij deze mensen gelukkig mag maken en dat Hij de dood mag terugsturen. Hij grijpt de hand van het meisje en roept haar weer in het leven: „Meisje, Ik zeg u, sta op...” Rustig doet het kind haar ogen open en de Here geeft haar terug aan haar blijde vader en moeder.

26 De onbarmhartige diens knecht
Zijn schuld was kwijtgescholden, maar hij
laat zijn mede-dienaar betalen.
Mattheüs 18 : 21-35

HET IS TOCH SOMS WEL EENS HEEL moeilijk, om iemand te vergeven, die je kwaad gedaan heeft. Dat vond Simon Petrus ook en eens vroeg hij aan de Here: „Meester, hoe vaak moet ik nu eigenlijk iemand vergeven, die mij kwaad gedaan heeft? Zou zeven keer wel genoeg zijn?” Petrus wil wel héél ver gaan, vind je niet? Zéven keer...! Maar de Here vindt het nog niet genoeg: „Niet zevenmaal, Simon – maar zeventig maal zeven maal!” Nee, de Here maakt er geen vermenigvuldigsommetje van. Hij wil Petrus alleen maar leren, dat een volgeling van de Here Jezus altijd weer klaar moet staan, om te vergeven.

Daarom vertelde de Heiland de volgende gelijkenis. Er was eens een koning bij wie verschillende van zijn slaven in de schuld stonden. Toch was hij helemaal geen harde schuldeiser. Dat ondervond een van de slaven, die bij de koning moest komen en

die een schuld had van, nou – wel miljoenen guldens. De Koning zei, dat die schuld nu maar eens betaald moest worden, maar de slaaf kón het niet. Hij hād het niet. Ja – dan zat er niets anders op, dan dat die man maar verkocht werd met zijn vrouw, zijn kinderen en alles wat hij verder had, zoals dat ging in die dagen. Dat zou wel geen miljoenen opbrengen, maar dan had de koning tenminste wát...! Smekend valt de arme slaaf voor de koning neer. O, hij zal zijn hele leven lang wel werken en werken, wat hij kan, om iets van de verschrikkelijk zware schuld af te lossen, als hij en zijn gezin maar niet verkocht behoeven te worden...!
De koning krijgt medelijden. Zó zelfs, dat hij de hele schuld van zijn knecht kwijtscheldt. Ik vertelde het al: het was een goede, vriendelijke koning.

Maar wat gebeurt er nu? De slaaf gaat opgelucht naar buiten en komt een andere slaaf van de koning tegen. Daar krijgt hij nog een beetje geld van. Vijftig gulden! Hij vliegt op de man af, grijpt hem bij de keel en zegt: „Betaal wat je me schuldig bent!” Die slaaf doet al net eender als hijzelf zoëven deed bij de koning. Om uitstel vragen, want hij heeft het niet. Maar de eerste knecht wil niet. Hij laat zijn medeslaaf gevangen nemen. Ziezo, die komt er niet uit, voor die vijftig gulden betaald zijn!

Maar dan moet die boze, ondankbare slaaf weer bij de koning komen. De andere knechten hebben alles aan hun heer verteld. Boos kijkt de koning naar die hardvochtige knecht. „Een schuld van miljoenen heb ik je kwijt gescholden en moest jij nu je arme medeslaaf voor die vijftig gulden in de gevangenis brengen? Ik trek mijn woorden in van zoëven! Jij zult óók alles betalen, wat je me schuldig bent! In de gevangenis zullen ze je pijnigen, totdat heel die schuld voldaan is.” Zo zal God ons ook doen, als wij anderen niet van harte hun kwaad willen vergeven. Ik denk, dat Simon nu wel begreep, wat de Meester bedoelde, toen Hij zei: niet zevenmaal – maar zeventig maal zeven maal. Begrijp je het nu ook?

WEEER STAAN VELEN IN EEN KRING om de Here Jezus heen, naar Hem te luisteren. Wat verderop staan nog meer mensen. Ze luisteren ook wel, maar met boze, donkere gezichten staan ze daar. Het zijn de farizeeën en de schriftgeleerden. De mensen, die de wetten zo goed kennen en die er ook heel precies naar leven. Dat vinden ze zelf en dat vinden andere mensen ook. En daarom willen ze niet te dicht bij de mannen en vrouwen komen, die nu om Jezus staan. Dat zijn tollenaars en andere zondige mensen. Tollenaars hebben zich aan de vijanden van de joden verhuurd om belasting voor hen te innen van hun eigen volksgenoten. En ze vragen vaak nog veel te veel ook! Ze worden gehaat – de tollenaars en die andere mannen en vrouwen ook. Niemand wil met hen omgaan en zeker de farizeeën en de schriftgeleerden niet. En ze zijn boos op de Here Jezus, dat die wel met hen spreken wil. Dat Hij soms wel

met hen aan tafel gaat zitten en met hen eet. Jezus moet die mensen ook maar verachten, net als zij doen.

Maar dat doet de Heiland niet. Hij weet ook wel, dat die mannen en vrouwen veel kwaad gedaan hebben. De Here vindt dat ook helemaal niet goed. Maar Hij laat ze niet links liggen. Nee, Hij zegt, dat ze zich bekeren moeten. Dat ze in Hem geloven moeten en dat God in de hemel dan hun zonden vergeven zal.

Misschien zullen de farizeeën en de schriftgeleerden dat begrijpen, als Hij een gelijkenis vertelt. En daarom spreekt de Here nu tot die groep mannen, die daar zo boos naar Hem staat te kijken. En Hij zegt: „Als een van u nu eens een kudde van honderd schapen had, die hij bezig was te weiden, ergens in de wildernis en plotseling zou hij één van de honderd schapen missen, zou hij dan niet overal gaan zoeken? Natuurlijk zou hij dat doen. Dat doet toch elke goede herder! En als u het dan na lang zoeken ergens tussen de rotsen zou vinden, hongerig en dorstig en moe, dan zou u het op uw schouder naar huis dragen en u zou zó blij zijn, dat u uw vrienden en buren zou roepen en een feestje ging vieren! Kijk, dat doe ik nu ook. Ik ben een goede herder. Ik zoek de verdwaalde schapen. De tollenaars en de andere zondige mensen. U zoek ik ook maar u vindt dat er niets aan u ontbreekt. U hebt Mij niet nodig. Maar deze verdwaalde mensen hebben Mij wél nodig. Daarom luisteren ze zo graag naar Mij, deze zondige mannen en vrouwen...! En ik zeg u, dat mijn Vader in de hemel en ook de heilige engelen veel blijer zijn met één van deze verachte mensen, die zijn zonden wil laten en vergeving komt vragen, dan met u allemaal, die denkt geen vergeving nodig te hebben!” Dat is nóg zo! God is blij met iedereen die berouw heeft over zijn verkeerde leven en die aan de Here Jezus om vergeving komt vragen. Niemand die zó tot de Heiland gaat behoeft bang te zijn, dat hij teruggestuurd wordt.

Want Jezus neemt de zondaars aan...!

27 Het verloren schaap
Als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap
op zijn schouder. Lucas 15 : 1-7

HEB JE GOED NAAR HET PLAATJE OP deze bladzijde gekeken? Is 't niet prachtig? Er komt een arme zwerver aanlopen met verwarde haren en in versleten, gerafelde kleren. Een oude man, die er rijk uitziet, komt hem tegemoet, blij dat hij die zwerver ziet . . .

De Here Jezus heeft er een gelijkenis van verteld. Een vader had twee jongens. Ze werkten allebei bij hem op de boerderij. Maar de jongste had er geen zin meer in. Hij wilde wel eens wat van de wereld zien en hield net zo lang aan, tot zijn vader hem het deel van zijn eigendom gaf, dat hij later na vaders dood krijgen zou. De jongen verkocht het en met het geld trok hij er op uit. In een ver vreemd land ging hij wonen, maakte er vrienden en leefde er lustig op los. Hij had nu toch geld genoeg.

Maar al spoedig raakte het geld op en toen kwam er ook nog een verschrikkelijke hongersnood in dat land. Zijn vrienden lieten hem in de steek. Niemand had werk en eten voor hem. Hij was toch zeker maar een vreemde! Eindelijk, omdat hij zo áánhield, mocht hij bij een van de burgers van dat land varkenshoeder worden. Maar met de beesten mee-eten van hun schillen-voer, dat mocht hij niet. Hongerig en ellendig zat hij in het veld bij zijn varkens.

Toen dacht hij aan zijn oude vader. Het bloed vloog hem naar 't gezicht. Hij schaamde zich . . . Wat heeft hij die goede vader een verdriet gedaan. Altijd zorgde vader voor hem. Nooit kwam hij iets te kort. Maar hij wou maar weg – hij dacht, dat het ergens anders veel beter was dan thuis. Zijn erfdeel heeft hij verkocht – een stuk van vaders goed. Dat is nu in handen van vreemden.

Wat moet dat vader zeer hebben gedaan! En nu? Nu zit hij hier te verhongeren en de knechten bij vader thuis hebben overvloed van eten en drinken! Hij weet wat hij doen zal . . .

De zwerver keert terug naar huis. De verloren zoon gaat terug naar zijn vader. Hij zal vergeving vragen. Hij zal belijden, dat

hij tegen God en zijn vader gezondigd heeft.

En dan zal hij vragen, of hij knecht mag worden op de oude boerderij. Want zóón – neen, dat zal hij niet meer kunnen zijn. Dát heeft hij voorgoed verspeeld.

Kijk, daar is eindelijk het oude huis. En daar is vader ook. Die heeft al die tijd naar hem uitgezien. Hij zag de zwerver komen in de verte . . . ! Vader loopt hem tegemoet, valt hem om de hals en kust hem. De beschaamde zwerver begint aan zijn belijdenis. Hij vraagt om vergeving . . . Maar het is allemaal al lang goed. 't Wordt feest in huis en aan de gedekte feesttafel zit de zwerver al naast zijn vader. Vrienden en burens komen meefeesten. Vader heeft ze gevraagd, want – zegt hij – „mijn zoon was dood en is weer levend geworden. Hij was verloren en is gevonden!”

Zó blij is God, als een zondige mens zich bekeert en Hem opzoekt!

28

De verloren zoon

Toen de zoon thuis kwam, liep zijn vader hem tegemoet en viel hem om de hals.

Lucas 15 : 11–32

29 De barmhartige Samaritaan
Priester en leviët lieten de gewonde liggen.
Een Samaritaan helpt liefdevol.
Lucas 10 : 25-37

EEN VAN DE KNAPPE WETGELEERDEN

Wil de Here Jezus wel eens wat vragen. Hij hoopt maar, dat die nieuwe leraar hem geen goed antwoord zal kunnen geven. want hij vindt zichzelf veel knapper dan de Here Jezus, naar wie zoveel mensen luisteren. Wat zou het fijn zijn, als hij die vreemde leraar in verlegenheid kon brengen! Maar het gaat héél anders! Als hij aan de Here vraagt, wat hij moet doen, om het eeuwige leven van God te krijgen, laat Jezus hem gewoon als een schooljongen de wet opzeggen: Gij zult God liefhebben boven alles en uw naaste als u zelf! „Nu” – zegt de Here – „doe dat dan maar, dan komt het goed.” De wetgeleerde is verslagen; hij kan er niets op aanmerken. Maar hij wil niet verslagen wezen en vraagt, om niet te laten merken, dat hij verloren heeft: „Maar wie is eigenlijk mijn naaste?”

Dan vertelt de Here een nieuwe gelijkenis aan die trotse, hooghartige wetgeleerde.

Die zal daardoor nóg meer verslagen – nóg meer vernederd worden.

Er ging een reiziger van Jeruzalem naar Jericho. De weg was woest en eenzaam. Plotseling sprongen rovers tevoorschijn, die hem alles afnamen, hem sloegen en hem toen naakt en halfdood lieten liggen. De man had moeten sterven, als niemand hem geholpen had. Eerst leek het er niet veel op, dat iemand hem wilde helpen. Er kwam een priester voorbij – een dienaar van God, die altijd in het huis van God bezig was. Maar dacht je, dat hij de ongelukkige hielp? Welnee – hij ging aan de overkant voorbij. Veel te lastig, om die bloedende, kermende man te helpen! Laat maar liggen, hoor. Dat moet een ander maar doen. Toen kwam er een leviët voorbij. Ook al een tempeldienaar. Eén, die de priesters helpt bij hun werk in Gods huis. Maar ook dié gaat aan de overkant van de weg voorbij. Hij wil zich maar niet met die gewonde man bemoeien. Als de rovers eens terugkomen ...!

Dan komt er een derde aan. Een reiziger op een ezel uit het samaritaanse land. Die zal natúúrlijk voorbij rijden! Joden en Samaritanen hâten elkaar. Maar deze Samaritaan is barmhartig. Hij houdt zijn rijdier in en stijgt af. Neergeknield bij de gewonde, wast hij zijn geslagen lijf en geeft hem te drinken. Behoedzaam tilt hij hem dan op zijn ezel en brengt hem in de herberg, die het dichtst bij is. Zelf moet hij verder reizen, maar hij zegt de waard, dat hij voor de ongelukkige reiziger moet zorgen. De Samaritaan zal het allemaal betalen.

De Here kijkt de wetgeleerde onderzoekend aan en vraagt: „Wie was nu de naaste van die gewonde reiziger ...?” De wetgeleerde krijgt een kleur. Van schaamte misschien, maar misschien ook wel van woede. Hij heeft het wel begrepen! Het woord „Samaritaan” wil niet over zijn lippen komen en daarom antwoordt hij maar kortaf: „De man, die barmhartigheid bewees, dat was de naaste ...!” – „Ga heen dan” – zegt de Here – „en doe nu zélf ook zo!”

LATER VERTELDE DE HERE NOG EEN gelijkenis. In de oude wet van Mozes had God al gezegd, dat er geen arme mensen onder zijn volk mochten zijn. Maar toen de Zoon van God op aarde kwam, waren die er wél! En daarover gaat het verhaal van de Here Jezus.

Ergens in het joodse land woonde een rijke man. Hij had een prachtig paleis, waarin hij met zijn voorname vrienden elke dag grote feesten hield. Aan de poort van zijn paleis lag altijd een zieke bedelaar, Lazarus... Arm en ellendig, het lijf met zweren overdekt, die de straathonden kwamen likken. Lazarus kon niet werken en niets verdienen, dus had hij ook geen eten, want het volk van God was allang vergeten, dat er geen arme mensen bij hen mochten zijn. De bedelaar kreeg de restjes uit de keuken van de rijke man. Was dat niet gelukkig voor Lazarus...? Moest hij niet erg blij zijn, met wat hij kreeg van die rijke man? Andere bedelaars hadden zeker zo'n goed plekje niet. Maar op een dag was dat plekje bij de poort leeg. Lazarus was eindelijk gestorven. En wat later stierf ook de rijke man. Toen was het feesten voorbij. Een ander kreeg zijn mooie kleren en een ander woonde in zijn huis.

Engelen droegen Lazarus' ziel naar de hemel, bij God. Daar was Abraham ook, de stamvader van het joodse volk. De man, die altijd op God had vertrouwd en altijd in God had geloofd. Maar de rijke man kwam daar niet. Hij moest naar de plaats gaan, waar altijd pijn geleden wordt. De pijn van de wroeging, omdat hij niet naar de Here had willen luisteren. Want dáárom en niet omdat hij rijk was, kwam hij op die droeve plaats. Hij zag van uit de pijn omhoog en keek de hemel binnen, waar Abraham was. Kijk – daar was die bedelaar ook, die vroeger bij zijn poort lag. Lazarus. En de rijke man schreeuwt naar Abraham: „Vader Abraham, stuur Lazarus eens hier naar toe en laat hij met een vochtige vinger mijn brandende, droge tong verkoelen...!” Maar daar kan niets van komen, zegt Abra-

30 De rijke man en Lazarus
Lazarus is één en al ellende; zelfs de honden
lazen hem niet met rust. Lucas 16 : 19–31

ham. De rijke man heeft zijn deel in de wereld gehad, terwijl Lazarus daar zoveel verdriet en pijn moest doorstaan. Nú is het andersom...! En bovendien: tussen de plaats waar de rijke man is en de hemel is een diepe kloof, die niemand oversteken kan...

Wéér roept de rijke man omhoog: „Vader Abraham, laat Lazarus dan naar mijn vijf broers gaan, die nog leven. Laat hij ze waarschuwen, anders komen ze ook in deze verschrikkelijke plaats.” Maar ook dát kan niet. Die broers hebben het woord van God. Als ze daarnaar luisteren, kómen ze niet in die plaats van pijn en wroeging. De rijke man denkt nu wel, dat ze eerder naar Lazarus zullen luisteren, omdat hij hun uit het graf verschijnen zou, maar dat is niét waar. Wie God niet op zijn wóórd geloven wil, luistert nergens naar. Zullen wij allemaal goed naar de Here Jezus luisteren? Nú kan het nog !

